

אז מה קרה שם באמצע?

הייתם צריכים לראות את הפרצוף של יובל כשהוא נכנס הביתה מחוג הפרורסל. "חמוץ" היא מלה עדינה מדי לפרצוף שלו. תשעה באב. יודעים מה? יום כפור ותשעה באב, בשלוב מלפפון חמוץ במיוחד. כמעט חשבתני שהוא יתחיל לבכות, למרות שזה ממש לא מתאים ליובל.

"מה קרה? מה הפנים האלה?" אמא שאלה. שנינו ישבנו במטבח וחינו שיוכל יחזר, יתרחץ ויצטרף אלינו לארוחת הערב.

"הפסדנו, הוא אמר בפנים נפולות.

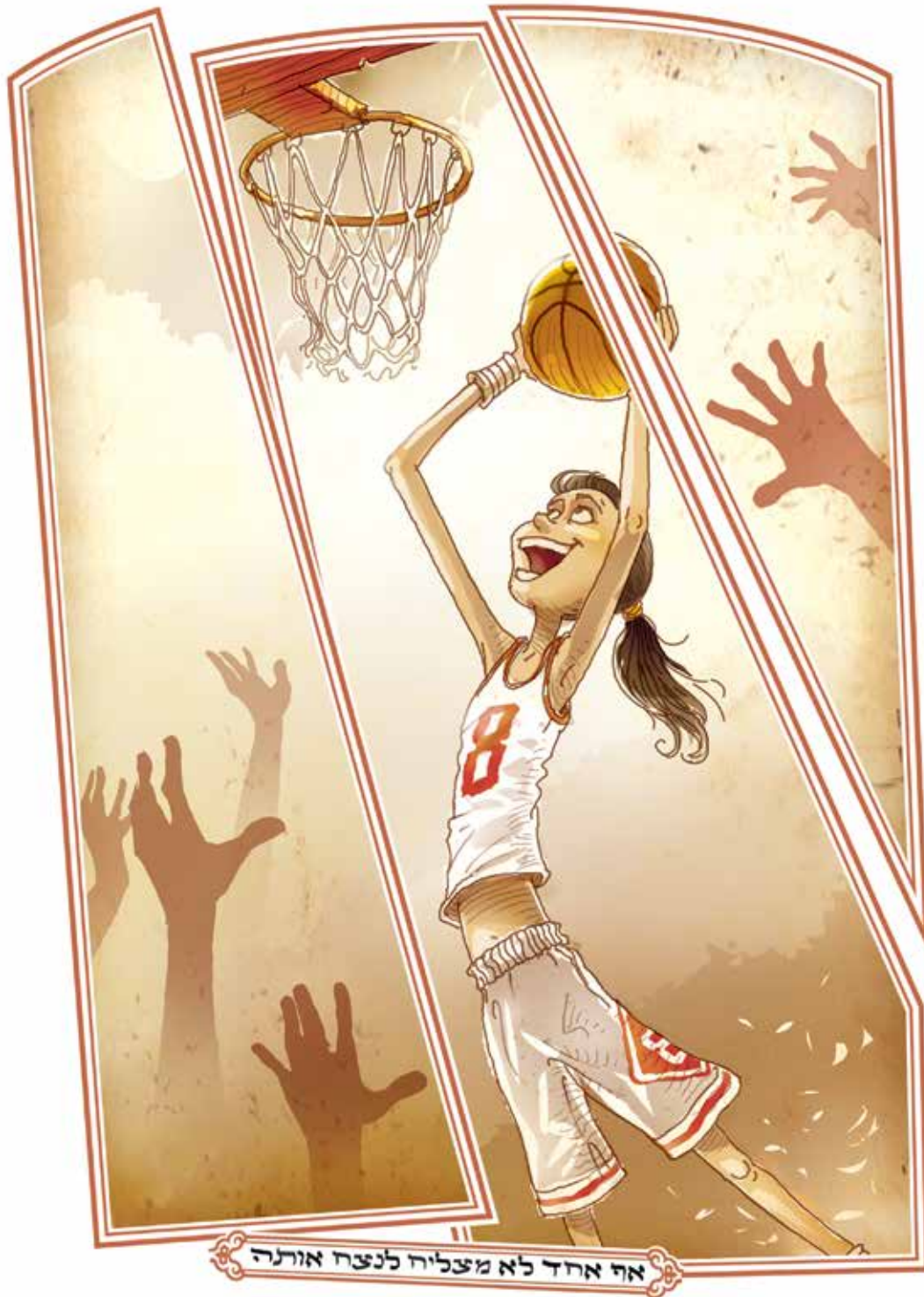
"נו, אז הפסדתם. פעם מפסידים, פעם מנצחים, אמרתי, חוזר על המשפט שאבא שלי נהג להגיד לי כשהייתי ילד. לא שאי פעם המשפט שפר את מצב הרוח שלי, אבל שיהיה.

"הא, הא, " יובל לא מחבב הטפות מוסר.

"מה 'הא, הא'?" אמא שאלה, וליתר בטחון הוסיפה, "הא?"

"הפסדנו, ענה יובל בתמציתיות.
 "את זה הבנו עוד קדם, התרגזתי, "אבל מה היה כל כך
 נורא בהפסד? ולמה שנצחק?"
 "לבנות, יובל מלמל ומחר לדהס מזלג עמוס ספגטי
 בולונז לפה.
 "סליחה?" שאלה אמא.
 "בררר... גרררר... דררררר..." ככה נשמע ילד שעונה
 בפפה מלא בולונז.
 "לא הבנו. מה קרה?" שאלתי.
 "חרררר... דמזררררר..." יובל המשיך.
 "טוב, אני הולך לסלון לקרא עתון, אמרתי לאמא של
 יובל. "תקראי לי כשהבן שלך יחליט לדבר כמו בן אדם."
 "שוב הפסדנו לבנות, יובל אמר משפט מההתחלה ועד
 הסוף.
 "אוקי, הפסדתם לבנות בכדורסל. מה, היה משחק של
 הבנים נגד הבנות?"
 יובל הנהן.
 "הבנתי. איך זה קרה?"
 "יש להן את נטע-תרון, אמר יובל, "אף אחד לא מצליח
 לעצור אותה בדרך לסל."

"תעזבו, לא רוצה לספר, אמר יובל, "בכל מקרה אתם
 תצחקו עלי."
 "מה יש לצחק?" אמא לא הבינה. "זה רק כדורסל, לא?
 לא סוף העולם."
 "טוב, מה יש לאכל?" שאל יובל, ואנחנו נרגענו קצת.
 כשיובל מתעניין באכל, סימן שהכל בסדר.
 "ספגטי בולונז, כמו שאתה אוהב, אמרתי. חם, טרי,
 מבעבע, טעיםסס..."
 "הבנתי, אני תכף חוזר, אמר יובל. ואכן, הוא נעלם
 ובתוך שלוש דקות יצא מהמקלחת, משאיר אחריו שבל
 של צעדים רטובים. בימים רגילים הוא יכול להתרחץ חצי
 שעה במים רותחים, אבל כשיש ספגטי בולונז טרי, אחרי
 אמוץ כדורסל, שלוש דקות לגמרי מספיקות לו.
 "רק עכשו טאטאנו!" נזפתה.
 "טוב, סליחה, יובל הביא סמרטוט ונגב את השביל
 שנמשך מהאמבטיה ועד למטבח. טוב, מה לעשות? כשיש
 בולונז טרי... כבר אמרתי, לא?
 "אז עכשו יש סכוי לשמע מה היה כל כך בעייתי היום
 בחוג?" שאלתי אחרי שיובל סים לטרף את הקערה הראשונה
 וקם למלא לעצמו קערה נוספת.

אף אחד לא מצליח לנצח אותה

"נָטַע תָּרֵן? הִבַּת שֶׁל מֹשֶׁה תָּרֵן?"
 "מִמָּשׁ!" יוֹבֵל הוֹסִיף תְּנוּעַת יָד שֶׁל בְּטוּל לְתִשׁוּבָתוֹ. "הַשֵּׁם
 שְׁלָה הוּא נָטַע גֶּרֶן, אֲבָל כָּלֵם קוֹרְאִים לָהּ 'נָטַע תָּרֵן' כִּי הִיא
 הִכִּי גְבוּהָה בְּשִׁכְבָּה."
 "לָמָּה, מָה הַגְּבָה שְׁלָה?" הִתְעַנֵּינִתִּי.
 "כָּכָה." יוֹבֵל סִמֵּן בְּעֵרֶךְ עֲשָׂרִים סְנְטִימֶטְרִים מֵעַל רֹאשׁוֹ.
 "זֶה לֹא גְבוּהָה בְּכָלֵל. כְּזֹאת נְמוּכָה וְאַתָּם לֹא מְצַלְיָחִים
 לְעַצֵּר אוֹתָהּ?"
 "נוֹ, בְּאַמֶּת," יוֹבֵל נֶעֱמַד, וְאֵז חָזַר וְסִמֵּן עִם הַיָּד עֲשָׂרִים
 סְנְטִימֶטְרִים מֵעַל רֹאשׁוֹ. "עֲכָשׁוּ אֶתָּה מִבֵּין כַּמָּה הִיא גְבוּהָה?"
 "אָהָא." הֶעֱוִיתִי אֶת פְּנֵי בְּהֶעֱרָכָה וְחִזְרִיתִי לְבוֹלוֹנֹז שְׁלִי.
 "הִיא בְּכָלֵל מְעַצְבָּנָת, הַנָּטַע תָּרֵן הַזֹּאת," יוֹבֵל הִמְשִׁיךְ,
 "אַתָּם צְרִיכִים לְרֹאוֹת אוֹתָהּ בְּשַׁעוֹר מְכַשִּׁירִים בְּהִתְעַמְלוֹת.
 הִיא גַם גְבוּהָה וְגַם חִזְקָה, וּמְטַפֶּסֶת הִכִּי מֵהָר עַל הַחֻבֵּל. אֵף
 אֶחָד לֹא מְצַלִּיחַ לְנַצֵּחַ אוֹתָהּ."
 "אֵף אֶחָד בְּשִׁכְבָּה?" רְצִיתִי לְוַדֵּא אֶת הַקֶּף הַבְּעֵיָה.
 "הִיִּתָּה לָנוּ תַחֲרוֹת עִם כֶּתֶה ה' בְּהִלִּיכָה עַל קוֹרָה. גְבוּהָה
 כְּזֹאת. מִמָּשׁ מִפְּחִיד לְעֵלוֹת עָלֶיהָ..."
 "כְּמוֹ גֶשֶׁר הַחֻבְלִים הַגְּבוּהָה הַהוּא, בְּטִיּוֹל לְמוֹנִטְנִיגְרוֹ,"
 אָמְרָה אִמָּא.

"מוצל גבות, יובל ענה. "היו לו כל כך הרבה שערות בגבות, הר של תלתלים, שכשמישהו נסה להגיד שהשריקה שלו לא היתה הוגנת, לא היה אפשר לראות לאן הוא מסתכל. והוא גם לא הצליח לרוץ מספיק מהר, כי הוא היה עגלגל כזה. גויץ. בקשי ברח מהצערות." "ברח מהצערות?" לא הבנתי, "בחוג כדורסל? איזה מין יום עבר עליך?" "הכדור עף לתוך שיח, והוא הלך למצא אותו. היה שם קן צרעות, והוא ברח בקשי." "בסדר, התרשמתי שאכן עבר על יובל יום קשה. אז איך נשפר את מצב הרוח שלך?" "בלינצ'ס!" אמר יובל, ומיד כשקלט את הפרצוף הנדהם שלי על יכלתו לאכל בלינצ'ס אחרי כל הבולונז הזה, הוסיף בחיוך, "סתאאאם. ספור." "איזה ספור? מה הוא רוצה ממני?" שאלתי את אמא של יובל. "הספור שלנו, על פריסטיאנו, ג'וניורנינה ופאצינה, ענה יובל. "אבל כבר גמרתי לספר אותו, לא? הם כבר רוחות רפאים!" התחמקתי.

"כן, אשר יובל, אז גם את השכבה מעלינו היא נצחה. ואם היו נותנים לנו להתחרות עם פתות ו', אני בטוח שגם אותם היא היתה מנצחת." "וואאו, התפעלה אמא, "כל הכבוד לה." "את אומרת את זה רק בגלל שאת בעצמך בת, יובל רטן. "אם היית בקבוצה שלנו היום, אחרי ההפסד, לא היית מדברת ככה." הוא לקח עוד מזלג לפה והשלים בנחרצות, "מלוח!" שזה מה שיוצא כשמנסים להגיד "בטוח" בפה מלא בולונז. שתקנו. רצינו להגיד לו שאנחנו לא בימי הביניים, ושל הפסיד לנבחרת בנות זה לא נורא בכלל. רצינו להגיד לו שאם באמת יש ילדה גבוהה ומכשרת, אז לא יזיק לו לזרק לה מלה טובה. רצינו להגיד לו שבנות מכשרות בספורט זה מגניב. אבל כשיובל עצבני אחרי משחק – עדיף לשתק. בסוף שאלתי, "וחוץ מזה, איך היה היום?" "דורי המאמן הביא חבר שלו לשפט במשחק. טמבל אחד. עור אידיוט!" "המאמן הביא עור לשפט במשחק?" שאלה אמא. "טוב, לא ממש עור, יובל התרצה, "סתם שופט מוצל." "מוצל?" אמא ואני החלפנו מבטים תמהים.

"ג'לסומינה. והאויב שלה זמפאנו."

"זומפא-מי?" עדין לא הבנתי.

"זמפאנו, " יובל חזר בסבלנות מעוררת הערכה.

"טוב, " נכנעתי. שלחתי מבט אחרון בעתון, ואז פתחתי

ואמרתי, "ג'לסומינה היתה הילדה הכי גבוהה בכיתה שלה.

הגבה שלה היתה כזוה. " נעמדתי וסמנתי עשרים סנטימטרים

מעל הראש שלי. "השם הזה נתן לה משום שכשנולדה,

אמא שלה הסתכלה עליה ומיד זהתה את הדמיון לסבתא

רבתא ברבוע שלה. הדמיון גרם לאם להחליט לתת לתינוקת

החדשה שם שיתחיל ויסתים בדיוק באותיות ששמה של

אותה סבתא רבתא ברבוע התחיל והסתים בהן. ולסבתא

שלה הרי קראו ג'ונג..."

"...יורנה, " השלימו יובל ואמא שלו, ואני יכולתי להמשיך

בספור.

"בסוף הם נהיו רוחות רפאים, אבל מה היה באמצע? בין

הרגע שג'וניורנה ופאצ'ינה היו ילדות ותפסו את הספרדים

הרעים לבין הרגע שהן היו רוחות רפאים? עברו איזה שבע

מאות שנים או יותר. לא קרה בהן כלום?"

"נו, מה אתה רוצה ממני?" העתון שלח אלי מבט עורג

מהסלון. חוץ מזה, הרגיו אותי שיובל מנצל את האמללות

מחוג הכדורסל ואת נטע תרן ואת השופט שלא רואה כלום

כדי לסחט ספור. וזה שאמא שלו שתקה ולא התערבה –

זה בכלל הרגיו! "מה כבר היה יכול לקרות?" עניתי, "הן

התחתנו, נולדו להן ילדים, הן הזדקנו, נולדו להן נכדים, הן

הזדקנו עוד יותר, הגיעו הננים ואז הן מתו והפכו לרוחות

רפאים."

"מצחיק מאוד. נו, אבא, באמת, " יובל שנה את קולו לטון

המיחד שהוא יודע שקשה לי לסרב לו, "ספור..."

הוא שם לב שאני מתרבה, לכן הוסיף את מלת המחץ,

"בבקשה..."

"אבל אין לי משג מה היה שם, " הייתי די מיאש.

"אולי תספר על... " יובל נסה לעזור, "... ג'לסומינה."

"ג'לסו-מה?" שאלתי. מאיפה הילד הזה ממציא שמות

כאלה?